

Oldřich Šíma

(Zrychlený dech zvuk) „No a pak přijeli poliši a byl přespolní běh někam že jo, přes louky, přes pole a nějaký nádraží někde a vlak.“

Oldřich Šíma se narodil v Českých Budějovicích za období normalizace. Vyrůstal jako řadové dítě. Až na střední škole se věci změnily. Škola nebyla vyloženě výběrová...

„A byl to opravdu takovej zvířetník jo, tam se děly věci, který jako do dneška mi málokdo věří, a když jsem je pak třeba povídal na gymnáziu, tak jsem bavit třeba čtyři hodiny večer na školním výletě úplně všechny a profesoři mi říkali: >>Prosím tě, kam jsi chodil do školy, to je neuvěřitelný.<<“

O hudbu se zajímal již od brzkého věku. Sloužila pro něj jako únik před režimem. Postupem času se hudbou zabýval čím dál víc.

„Pak jsem dostal někdy když mi bylo asi čtrnáct a půl, jsem dostal cívkáč první, to byl nejlepší československý cívkáč tehdy, to byla Tesla B400 monofonní. A ten hrál opravdu velmi dobře, to byl čistej zvuk a dalo se nahrávat přes kabel, problém byl, že ty český rádia většinou neměly vývod kabelovej, chytaly se mono samozřejmě, všechno bylo monofonní. A takže jsme to dál smolili přes ty, ty... No a pak jsme to dělali tak, že kdo co kde nahrál tak jsme si to měnili, nahrávali, cívkáče, kazety začínaly že jo, Phillips dal první kazetu na trh myslím v roce sedmdesát.“

O hudbu se samozřejmě nezajímal jen on. Také se ale nedá říct, že by to byla jen záležitost mladé generace. Hudba hýbala například i učiteli...

„A navíc ještě jsme měli pana učitele jednoho, kterej byl mlád a fanoušek taky a já jsem věděl, že, když jsem seděl v první lavici, protože jsem zlobil, jsem věděl, že když budu mít v lavici štos desek a on ho uvidí tak, že nebude matematika, ale budeme se bavit o muzice.“

Hudba se stala komoditou. Každý jí chtěl koupit nebo prodat...

„Takže se mluvilo o muzice a kdo co má a ten má to, ten má to, a slyšel jsi první desku od těhle? Neznám. Aha. A neslyšel. A kdo jí má, nevíš o někom? Tak jí zkusíme sehnat a za týden jsme ji měli že jo.“

Největšího života ale hudba nabírala na živých vystoupeních. Většina takovýchto koncertů ovšem nebyla vůbec legální (hudební vsuvka skupina Garáž).

„Chtěli jsme vidět jak vypadá novej big beat. A přijeli jsme tam, bylo to někde na hřišti, bylo tam podium postavený a mělo hrát asi pět kapel a Garáž odehrála a pak začali hrát takový idioti, ale fakt idioti a měli hrozně idiotský texty, takový jako, jakože rádi by provokovali, jo, a bylo to fakt ale hloupý hodně. No a pak přijeli poliši a byl přespolní běh někam že jo, přes louky, přes pole a nějaký nádraží někde a vlak. Takže někdy se to konalo jako takhle, nebo často, když se to profláкло.“

Jestli tohle století se točí okolo moderních technologií, tak základem toho minulého byla hudba. Pro pana Šímu však byla ještě mnohem víc.

„Když člověk není moc spokojenej, tak si začne hledat něco jinýho.“